

1 JANUARI - DOOR BACA'S VALLEI

Houdende mijn gangen in Uw sporen, opdat mijn voetstappen niet zouden wankelen. Psalm 17:5

Zonder twijfelachtig of bijgelovig stil te staan bij dagen en maanden en jaren, zijn er over het algemeen weinigen onder ons, die een zo gewichtig tijdstip, als het opdoemen van een ander jaar op ons levenspad, laten voorbijgaan zonder enige erkentenis aan God of aan de mensen. Wanneer wij op de eerste morgen van het jaar onze ogen openen, dan zeggen wij doodgewoon: „Het is vandaag Nieuwjaarsdag”. Maar dit behoorde niet de enige opmerking te zijn, die wij maken over het nieuw aangevangen jaar, waarvan wij immers het einde niet bespieden kunnen. Wanneer wij onze knieën buigen voor de troon der genade, brengen wij daarbij onze dankbare erkentenis voor de weldaden, ons het achterliggend jaar geschonken, beide in de voorzienigheid en in genade, en zenden ernstige gebeden op, om bijzondere weldaden te mogen ervaren en genieten in het aangevangen jaar. De laatste avondstond van het achterliggend jaar getuigen onze belijdenissen van de vele, vele zware zonden, omzwervingen, afwijkingen en verlatingen van de levende God, gedurende het vervlogen jaar; deze morgen daarentegen getuigen onze smeekbeden om genade te mogen ontvangen, dat onze gangen mochten gehouden worden in Zijn sporen, opdat onze voetstappen niet zouden wankelen. Tranen zijn het meest gepast bij de begrafenis van de doden, hopen en wensen bij de geboorte van de levenden. Het afgelopen jaar was als de verscheiden vader, af getakeld door ouderdom en zwakte, het nieuwe jaar is het pas-geboren kind, in de armen van de lachende baker. De eerste dag van het aangevangen jaar verschilt in uitwendig voorkomen maar weinig van de laatste van vorig jaar, de laatste van de voorgaande dagen. Het is nog midden in de winter. Maar het peinzend, biddend gemoed neemt maar weinig notitie van winterluchten. Het ontwaart, dat het oude, versleten jaar in zijn graf is neergezonken, met al zijn beproevingen en verdrukkingen, en dat een nieuw jaar in zijn plaats gekomen is, met zijn nieuwe verwachtingen en nieuwe weldaden; en zou het nieuwe beproevingen brengen, dat de belofte van kracht zal blijven, dat nieuwe ondersteuning zal gegeven worden om die te overwinnen. Verkwikt en versterkt aan de troon der genade door dergelijke gemeenschapsoefeningen met de God aller genade, gaan wij om onze familiebetrekkingen te ontmoeten, en opeens worden wij van alle zijden begroet met: „Ik wens u een gelukkig Nieuwjaar”; een begroeting, die wij eveneens met hartelijkheid en toegenegenheid beantwoorden. Bijna iedere vriend, bijna iedere bekende, die wij in de loop van de dag ontmoeten, groet ons met dezelfde hartelijke wens. Nu, in alles moge veel uiterlijke schijn, lippenwerk, of een gangbare gewoonte zitten; maar er kan ook veel oprechtheid, vriendelijkheid en toegenegenheid in zijn. Wij zijn waarlijk niet zo in ons ellendig eigen ik gekeerd, dat wij geen wens zouden hebben voor de gezondheid en de welstand, hetzij voor hot tijdelijke, hetzij voor het geestelijke, van onze familiebetrekkingen, vrienden, alsook van onze bekenden. En wanneer wij hun het goede toewensen, dan behoeven wij ons niet achterhoudend of afkerig te tonen, dit in een paar vriendelijke woorden te uiten. Zijt vreedzaam onder elkander, barmhartig, vriendelijk, niet hooghartig. Indien het mogelijk is, zoveel in u is, houdt vrede met alle mensen, zijn voorschriften, gegrond in het Evangelie, die mogen, ja moeten inderdaad beoefend worden, zonder de minste opoffering van de getrouwheid, welke hun past, die dagelijks wensen te wandelen in de vreze Gods. Er moge een voorbeeld zijn van vriendelijke woorden, zowel als een voorbeeld van gezonde woorden, en als wij de laatste bezigen in volkomen overeenstemming met de leer van het Evangelie, dan mogen wij de eerste gebruiken in volkomen overeenstemming met de geest van het

Evangelie.

